

Gdańsk, dnia 27 maja 2020 r.

dr hab. Michał Harciarek, prof. UG
Zakład Psychologii Klinicznej i Neuropsychologii
Instytut Psychologii
Uniwersytet Gdańsk

**Ocena dorobku naukowego i dydaktyczno-popularyzatorskiego
dr Krystyny Golonki w związku z ubieganiem się przez nią o stopień doktora
habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia**

Zgodnie z art. 16 Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym z dnia 14 marca 2003 r. oraz kryteriami określonymi w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 roku w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. z 2001 nr 196, poz. 1165), przedłożone do oceny materiały zawierają informacje na temat dotychczasowej aktywności naukowo-badawczej, dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej Pani dr Krystyny Golonki. Podstawą ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia jest wskazane przez dr Golonkę osiągnięcie naukowe pt.: „*Analiza neurofizjologicznych i psychologicznych aspektów wypalenia zawodowego*”, na które składa się cykl 8 prac.

Opis sylwetki naukowej Habilitantki

Pani dr Krystyna Golonka od początku swojej kariery zawodowej związana jest z Uniwersytetem Jagiellońskim w Krakowie, gdzie w 1995 roku uzyskała tytuł magistra psychologii, a w 2003 roku obroniła rozprawę doktorską. Aktualnie (od roku 2004) Habilitantka pracuje jako adiunkt w Instytucie Psychologii Stosowanej na Wydziale Zarządzania i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Jagiellońskiego. Zainteresowania naukowe dr Krystyny Golonki obejmują zagadnienia związane z psychologią organizacji, przy czym w ostatnich latach Habilitantka w szczególności poświęciła się badaniom zjawiska wypalenia zawodowego, czemu poświęciła prace stanowiące podstawę ubiegania się przez nią o stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.

Po uzyskaniu stopnia doktora, Habilitantka na swoją działalność naukową pozyskuje fundusze w drodze konkursów organizowanych zarówno przez Uniwersytet Jagielloński, jak i Narodowe Centrum Nauki. W trakcie swojej działalności naukowej po uzyskaniu stopnia doktora, dr Krystyna Golonka, jako wykonawca, brała także udział w 5 projektach naukowych.

Od 2005 roku, wyniki swoich badań naukowych Habilitantka prezentowała w formie referatów lub plakatów na licznych konferencjach międzynarodowych oraz konferencjach krajowych (łącznie 52 wystąpienia). Po uzyskaniu stopnia doktora, oprócz prac stanowiących podstawę ubiegania się o stopień doktora habilitowanego, dr Krystyna Golonka opublikowała 35 prac, z czego 9 to artykuły w czasopiśmie z listy JCR. Spora część jej dorobku to rozdziały w pracach zbiorowych, zarówno w języku polskim, jak i angielskim.

Za swoją działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną otrzymała Nagrodę JM Rektora UJ oraz Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Prowadzone przez dr Krystynę Golonkę badania mają charakter interdyscyplinarny, z czego najważniejsze w mojej ocenie artykuły w jej dorobku to prace opublikowane w ostatnich pięciu latach. Wskaźniki cytowań opracowywanych przez Habilitantkę artykułów i rozdziałów na pierwszy rzut oka nie wydają się nader imponujące (wg. Bazy Scopus H Index = 4), jednak bardziej pogłębiona analiza pokazuje, że liczba cytowanych prac dr Golonki podwoiła się w ciągu ostatnich dwóch lat. Powyższe dowodzi, że obrany przez nią kierunek badań jest ważny, a jakość opracowanych przez nią tekstów wysoka, o znaczącym wpływie na rozwój nauki.

Ocena jednotematycznego cyklu publikacji stanowiącego osiągnięcie naukowe dr Krystyny Golonki

Habilitantka jako swoje osiągnięcie naukowe wskazała cykl ośmiu (8) publikacji zatytułowany „*Analiza neurofizjologicznych i psychologicznych aspektów wypalenia zawodowego*”. Publikacje te stanowią efekt współpracy dr Krystyny Golonki z zespołem badaczy z Uniwersytetu Jagiellońskiego. Co istotne, w 6 pracach Habilitantka była pierwszym, a w 2 drugim autorem.

Podjęty przez Habilitantkę problem badawczy jest istotny z naukowego, jak i praktycznego punktu widzenia. Zjawisko wypalenia zawodowego jest bowiem powszechnym problemem społeczno-zdrowotnym, obserwowanym często także u młodych osób aktywnych zawodowo. Intensywne tempo pracy, rosnąca liczba wymagań i towarzyszący aktywności zawodowej stres sprawiają, że wiele osób odczuwa przeciążenie obowiązkami, co obok narastającej frustracji i związanej z nią agresji może stanowić istotny czynnik rozwoju zaburzeń depresyjno-lękowych. Co jednak ciekawe, mimo rosnącej w szybkim tempie liczby prac

poświęconych psychologicznym uwarunkowaniom wypalenia zawodowego, jak również oczywistym zmianom pracy mózgowia w wyniku sytuacji chronicznego przeciążenia obowiązkami, ciągle niewiele jest danych na temat ewentualnej specyfiki funkcjonowania ośrodkowego układu nerwowego osób, u których stwierdza się wypalenie zawodowe. Tym samym podjęta przez dr Krystynę Golonkę problematyka badawcza, zmierzająca między innymi do nakreślenia neuronalnych korelatów wypalenia zawodowego, jest całkowicie uzasadniona.

Prace stanowiące osiągnięcie naukowe Habilitantki dotyczą dwóch obszarów poszukiwań badawczych:

- 1) analizy neurofizjologicznych aspektów wypalenia zawodowego,
- 2) analizy psychologicznych aspektów wypalenia zawodowego.

Pierwszy z wymienionych obszarów uważam za zdecydowanie słabiej poznany, stąd podjęte przez Habilitantkę starania w celu charakterystyki neuronalnych korelatów wypalenia zawodowego oraz próba nakreślenia neurofizjologicznych markerów syndromu wypalenia oceniam jako bardziej nowatorskie niż przeprowadzone przez nią analizy odnoszące się jedynie do psychologicznych uwarunkowań wypalenia zawodowego.

Cykl publikacji rozpoczyna praca teoretyczna, w której dr Krystyna Golonka prezentuje najważniejsze zagadnienia związane z wypaleniem zawodowym i jego neuronalnymi korelatami. Praca ta stanowi doskonały asumpt do badań własnych, dając solidne podstawy teoretyczne dla stawianych przez Habilitantkę hipotez. Co z tym związane, w tejże pracy dr Golonka przedstawia charakterystykę wybranych potencjałów związanych ze zdarzeniem (np. *LPP, NI70*), które następnie analizuje w ramach badań własnych.

Prowadząc badania własne, dr Krystyna Golonka w pierwszym rzędzie skupiła się na analizie poznawczych aspektów wypalenia zawodowego (procesów pamięciowych, uwagi). W pracy opublikowanej we *Frontiers in Psychology* (IF = 2.089), Habilitantka podjęła próbę oceny zdolności osób z wypaleniem zawodowym do monitorowania błędów, wykorzystując w tym celu wielokanałowy system na badań elektroencefalograficznych (EEG). W badaniach udział wzięły dwie grupy osób: 1) osoby z wypaleniem zawodowym, 2) grupa kontrolna osób aktywnych zawodowo, jednak bez cech wypalenia. Uzyskane w ramach tej pracy wyniki uważam za bardzo ciekawe i wartościowe. Analizując liczbę popełnianych błędów (poziom behawioralny) Habilitantka nie stwierdziła bowiem istotnych różnic międzygrupowych, choć czas reakcji na bodźce był znacząco wydłużony w grupie kryterialnej. Co jednak najważniejsze, analiza potencjałów wywołanych wskazała na istotne różnice międzygrupowe na poziomie wczesnego i późniejszego przetwarzania błędnych reakcji. Wyniki te sugerują zatem, że u osób z wypaleniem zawodowym reakcja na popełniony błąd jest bardziej automatyczna, mniej świadoma, co może wiązać się z przeciążeniem poznawczym widocznym na poziomie

neuronalnym. Behawioralnie, mimo spowolnienia psychoruchowego, osoby z wypaleniem zawodowym nie popełniają jednak istotnie więcej błędów od osób bez wypalenia, co wynikać może ze zdolności kompensacyjnych i większego wykorzystywania zasobów (zwiększonego wysiłku poznawczego) w grupie kryterialnej. Dodatkowo, interesujące są uzyskane przez Habilitantkę zależności między komponentem Pe a skalą wyczerpania oraz cynizmem. Zależność ta pozwala bowiem stwierdzić, że im większe wyczerpanie zawodowe, tym słabsza odpowiedź neurofizjologiczna w późniejszym (bardziej świadomym) przetwarzaniu błędnej reakcji. Za bardzo wartościowy uważam też sposób prowadzenia dyskusji uzyskanych wyników, w tym odniesienie rezultatów badań własnych do teorii Bravera dotyczącej dualnego mechanizmu kontroli. Wyjście od zagadnień teoretycznych, które następnie analizowane są w ramach badań własnych, a potem interpretowane w odniesieniu do nakreślonych wcześniej modeli teoretycznych to w badaniach psychologicznych tzw. „*gold standard*”, o którym jednak wielu psychologów zapomina; niektórzy swoje badania ciągle prowadzą bez wcześniejszych założeń teoretycznych (np. jedynie na podstawie charakterystyki klinicznej grupy). Dla porównania, teksty dr Krystyny Golonki to doskonały przykład łączenia teorii z empirią, co umożliwia pogłębioną i przede wszystkim adekwatną interpretację zgromadzonych wyników. Ciekawym jest także porównanie uzyskanych wyników z rezultatami innych autorów analizujących wybrane komponenty ERP w depresji czy lęku. Dzięki takim zestawieniom Habilitantka pokazała, że mimo pewnych wspólnych cech, profil ERP w połączeniu z danymi behawioralnymi (czas reakcji) jest odmienny od tego obserwowanego u osób z depresją czy zaburzeniami lękowymi.

W tym miejscu warto podkreślić, że zastosowanie przez Habilitantkę wielokanałowego sprzętu EEG daje zdecydowanie większe możliwości zbierania i analizy danych niż prowadzone jeszcze dekadę temu badania przy użyciu sprzętu o zdecydowanie mniejszej liczbie kanałów. Dodatkowo, w porównaniu do badań z wykorzystaniem rezonansu magnetycznego (cechującego się dużą rozdzielczością przestrzenną), badania EEG charakteryzuje zdecydowanie lepsza rozdzielczość czasowa, co w przypadku przeprowadzonej przez dr Golonkę analizy monitorowania błędów jest dużym atutem.

Mimo ogólnie wysokiej oceny tej pracy, trochę szkoda, że Habilitantka nie przeanalizowała dynamiki wykonania zadań behawioralnych. Zakładając bowiem związek wypalenia zawodowego z przewlekłym zmęczeniem, przeciążeniem czy ogólnie gorszą sprawnością systemu energetycznego, można było dokonać również oceny zmienności wykonania zadania w czasie (300 prób zdecydowanie na to pozwala). Taka analiza (np. stosując mieszany model ANOVA lub zwyczajnie porównując wyniki blokowo, np. co 50 lub 100 prób) mogłaby dostarczyć dodatkowych argumentów na rzecz postulowanych przez dr Krystynę Golonkę tez. Ponadto, choć analiza źródła sygnału w przypadku badań EEG ma wiele

ograniczeń, to jednak stanowiłaby ona tu cenne uzupełnienie zgromadzonych wyników. Przykładowo, zakładając, że system energetyzacji związany jest w znacznej mierze z okolicą przyśrodkową płatów czołowych, można się spodziewać, że zaobserwowane w badaniu EEG zmiany u osób z wypaleniem zawodowym mają swoje neuronalne źródło właśnie w tej części mózgu. Nie jest dla mnie również jasne, dlaczego w przeprowadzonych porównaniach międzygrupowych nie uwzględniono jako zmiennej pośredniczącej depresji, której objawy były bardziej nasilone w przypadku osób z wypaleniem zawodowym. Możliwe bowiem, że zaobserwowane różnice w amplitudach są w znacznej mierze generowane przez specyficzne składowe wypalenia zawodowego, takie jak obniżony nastrój (choć Habilitantka przekonuje, że profil funkcjonowania psychofizjologicznego osób z depresją i tych z wypaleniem zawodowym jest nieco odmienny).

Kolejną pracę stanowiącą część cyklu habilitacyjnego dr Krystyna Golonka poświęciła analizie sposobu przetwarzania bodźców nacechowanych emocjonalnie. W badaniu tym, opublikowanym również we *Frontiers in Psychology*, do oceny bodźców emocjonalnych zastosowano zestaw zdjęć pochodzących z uznanego i powszechnie używanego zestawu IAPS. W tych psychoneurofizjologicznych badaniach o bardzo dobrze nakreślonych podstawach teoretycznych Habilitantka skupiła się na analizie czterech potencjałów związanych ze zdarzeniem: N170, VPP, EPN i LPP. W efekcie Habilitantce udało się zidentyfikować neurofizjologiczne wskaźniki różnicujące osoby z wypaleniem zawodowym w przypadku przetwarzania nacechowanych emocjonalnie bodźców. W świetle uzyskanych przez dr Golonkę wyników można stwierdzić, że osoby z wypaleniem zawodowym cechuje względnie słaba reakcja mózgową na bodźce o charakterze emocjonalnym. Ponadto Habilitantka wykazała, że w przypadku VPP i EPN amplituda tych komponentów była powiązana z osiowymi objawami wypalenia zawodowego, tj. wyczerpaniem emocjonalnym i cynizmem. W ciekawie opracowanej dyskusji, dr Krystyna Golonka próbuje ukazać pewnego rodzaju specyfikę zmian neurofizjologicznych w odniesieniu do osób zmagających się z wypaleniem zawodowym. Odwołuje się przy tym do badań nad depresją i lękiem, podkreślając wartość swoich badań z punktu widzenia diagnostyki różnicowej. Jest to w mojej ocenie atut pracy, posiadający także implikacje praktyczne. Porównania te należy jednak traktować z pewną rezerwą; chcąc bowiem jednoznacznie ukazać specyfikę zmian neurofizjologicznych u osób z wypaleniem zawodowym, w przeprowadzonym badaniu należałoby uwzględnić także dodatkowe grupy kliniczne (pacjentów z depresją oraz osoby z zaburzeniami lękowymi). Co ważne, dr Krystyna Golonka zdaje się być całkowicie świadoma tych ograniczeń, co stanowi o jej dojrzałości naukowej, wymaganej od samodzielnego pracownika nauki.

W kolejnym artykule, opublikowanym w *International Journal of Psychophysiology* (IF = 2.868) Habilitantka kontynuowała swoje poszukiwania neuronalnych korelatów wypalenia

zawodowego, starając się jeszcze lepiej scharakteryzować neurofizjologiczne konsekwencje związanego z pracą wypalenia. W badaniach tych dr Krystyna Golonka zastosowała dwa zadania eksperymentalne, które w swojej istocie różnią się znacznie złożonością: zadanie typu *Go/NoGo* oraz zadanie typu *Doors Task*. Przeprowadzone analizy statystyczne wykazały, że choć na poziomie behawioralnym grupa osób z wypaleniem zawodowym nie różniła się wykonaniem zadania od osób bez wypalenia, to jednak różnice międzygrupowe ujawniły się w badaniu ERP; istotne okazały się różnice we wszystkich badanych aspektach przetwarzania informacji (N200, P300 oraz Pe). Ponadto, stwierdzono także związek amplitudy N200 z wyczerpaniem i cynizmem. Dane te są spójne z wynikami innych badań Habilitantki i sugerują, że osoby wypalone zawodowo mają mniejszą świadomość popełnianych błędów, jak również słabiej przetwarzają informacje zwrotne (niezależnie, czy są one pozytywne czy negatywne). Choć badania te oceniam zdecydowanie pozytywnie, za pewien mankament (podobnie jak w innych pracach dr Krystyny Golonki) uważam brak pogłębienia poszukiwań związku uzyskanych efektów z nasileniem objawów depresyjnych. Owszem, w swoich badaniach Habilitantka ocenia nasilenie tychże objawów, jednak nie uwzględnia ich w najważniejszych analizach (choć badane grupy istotnie różnią się nasileniem objawów depresyjnych – Tabela 1). Poza tym, na stronie 87 tekstu opublikowanego w *International Journal of Psychophysiology* widnieje informacja, że badane grupy nie różniły się pod względem wieku, płci czy poziomu wykształcenia (z odesłaniem do tabeli nr 1), podczas gdy w tabeli na kolejnej stronie brakuje stosownych danych. Tym samym czytelnik nie wie, czy faktycznie badane grupy były dobrane pod względem płci i wykształcenia. Dodatkowo, choć bazując na średnich Habilitantka nie stwierdziła różnic międzygrupowych w poziomie wykonania poszczególnych zadań, biorąc pod uwagę założenia teoretyczne pracy oraz samą koncepcję wypalenia zawodowego, również w przypadku tego artykułu zastanawia brak analiz ukazujących ewentualną zmianę wykonania zadań w czasie.

Drugi blok publikacji stanowiących podstawę ubiegania się stopień doktora habilitowanego dr Krystyna Golonka poświęciła psychologicznym aspektom wypalenia zawodowego. Szczegółowej analizie poddano tu indywidualne (cechy osobowości, nasilenie objawów depresji) i kontekstualne (czynniki związane z miejscem pracy) uwarunkowania wypalenia, które oceniano metodami kwestionariuszowymi. W pierwszej z prac, opublikowanej w *International Journal of Occupational Medicine and Environmental Health*, Habilitantka starała się między innymi poszerzyć istniejący stan wiedzy na temat współwystępowania wypalenia zawodowego z depresją. Stosując równania strukturalne wykazała, że wypalenie zawodowe, choć powiązane z objawami depresji, w większym stopniu zależy jednak od kontekstu zawodowego i doświadczania chronicznego stresu. Jest to wynik ważny, także z praktycznego punktu widzenia. Niemniej jednak otwartym pozostaje pytanie,

czy uzyskane we wcześniejszych pracach różnice w amplitudach ERP między osobami z wypaleniem zawodowym i bez wypalenia nie były (przynajmniej częściowo) generowane przez objawy depresji.

W kolejnej pracy dr Krystyna Golonka kontynuowała analizy zmierzające do lepszej charakterystyki psychologicznych uwarunkowań wypalenia zawodowego. Stwierdziła między innymi, że osoby z wypaleniem zawodowym cechuje niższy poziom energii i napięcia, podczas gdy subiektywne poczucie zmęczenia w grupie osób z wypaleniem zawodowym nie odbiegało od tego deklarowanego przez osoby bez wypalenia. Jest to ogólnie wynik ciekawy, choć trudno uznać go za całkowicie nowatorski. Niemniej jednak potwierdza on tezę, że u osób z wypaleniem zawodowym obserwuje się obniżenie zasobów energetycznych. Szkoda jedynie, że w celu oceny poziomu napięcia i stanu aktywacji dr Golonka zastosowała wyłącznie miary subiektywne.

Ostatni tekst uwzględniony w ocenianym cyklu to artykuł, w którym Habilitantka analizuje znaczenie poczucia własnej skuteczności jako moderatora pomiędzy postrzeganym stresem a wyczerpaniem psychofizycznym, poczuciem skuteczności zawodowej i poczuciem rozczarowania pracą. Badania z udziałem strażaków potwierdziły tezę, że im niższe poczucie własnej skuteczności, tym więcej symptomów wypalenia zawodowego. Wynik ten nie wydaje się specjalnie zaskakujący, potwierdzając jednocześnie szereg innych doniesień, które wskazują, że poczucie własnej skuteczności stanowi ważny czynnik ochronny (także w kontekście wypalenia zawodowego).

Podsumowując tę część oceny, w pracach stanowiących cykl publikacji Habilitantka uczestniczyła w projektowaniu i realizacji badań, przeprowadzaniu obliczeń statystycznych oraz pisaniu artykułów. Mimo pewnych zastrzeżeń i wątpliwości uznaję, że, choć powstałe publikacje to efekt wspólnych wysiłków dr Krystyny Golonki i współpracujących z nią naukowców, to jednak odpowiednio duży wkład Habilitantki w ich przygotowanie/opracowanie uzasadnia wskazanie ich jako indywidualne osiągnięcie naukowe, które oceniam pozytywnie. W szczególności za nowatorskie i o znacznym wkładzie w rozwój psychologii uważam prace wchodzące w skład pierwszego bloku tematycznego Habilitantki, tj. analizy neurofizjologicznych aspektów wypalenia zawodowego. We wszystkich pracach dr Golonki widać jednak dojrzałość naukową, przejawiającą się między innymi w doskonale nakreślonych podstawach teoretycznych oraz ostrożności podczas formułowania wniosków. Przedstawione do oceny osiągnięcie uważam jednocześnie za tematycznie spójny cykl publikacji, których wyniki są ciekawe i stanowią ważny oraz nowy głos w dyskusji na temat psychofizjologicznych i psychologicznych korelatów wypalenia zawodowego.

Ocena dorobku naukowego niewchodzącego w skład osiągnięcia naukowego

Z przedstawionych do oceny materiałów wynika, że po uzyskaniu stopnia naukowego doktora dr Krystyna Golonka opublikowała 35 prac, z czego część to artykuły w dobrych czasopismach międzynarodowych, a część (znaczna) to rozdziały w pracach zbiorowych, w tym prace o charakterze przeglądowym oraz doniesienia pokonferencyjne. Prace te, obok kwestii wypalenia, dotyczą przede wszystkim zagadnień związanych z neuropsychologią i neuroergonomią, psychologią pracy i organizacji oraz psychologią różnic indywidualnych. W części tych badań do weryfikacji postawionych hipotez Habilitantka stosowała nie tylko metody kwestionariuszowe, ale także neuroobrazowanie i inne nowe technologie. Ponadto, w pracy z 2013 roku, opublikowanej w *International Journal of Contemporary Management*, dr Krystyna Golonka zastosowała opracowaną przez siebie polską adaptację skali *Mayer-Salovey-Caruso Emotional Intelligence Test*, dowodząc tym samym, że posiada również kompetencje w tym zakresie; Habilitantka przeprowadziła adaptację jeszcze kilku innych narzędzi badawczych (np. *Obsessive-Compulsive Inventory – Revised* czy *Studyholism Inventory*). Jak już wspomniałem w pierwszej części recenzji, w ostatnich dwóch latach bardzo widoczny jest wzrost liczby cytowanych prac Habilitantki, co w mojej ocenie stanowi o rosnącym uznaniu osiągnięć badawczych dr Krystyny Golonki w środowisku naukowym.

Na swoją działalność naukową Habilitantka pozyskuje środki z Narodowego Centrum Nauki oraz działalności statutowej Uniwersytetu Jagiellońskiego. Po uzyskaniu stopnia doktora, dr Golonka kierowała czterema projektami, a w pięciu innych pełniła funkcję wykonawcy. Za swoją działalność naukową w 2018 roku otrzymała nagrodę JM Rektora UJ (nagroda zespołowa I stopnia). Dorobek towarzyszący Habilitantki uzupełniają liczne wystąpienia konferencyjne w Polsce i innych krajach (m.in. Włochy, Słowacja, Dania, Chorwacja, USA). Dodatkowo, dr Krystyna Golonka jest członkinią pięciu liczących się towarzystw naukowych. O rosnącej rozpoznawalności Habilitantki w świecie nauki świadczy także fakt, iż w ostatnich latach powołano ją na redaktora uznanego czasopisma *Frontiers in Psychology*. Podczas swojej pracy zawodowej dr Golonka odbyła pięć krótkoterminowych staży naukowych (wizyt studyjnych), w tym staż zagraniczny w *Univeristy of Florence*. W ostatnich kilku latach coraz częściej recenzuje również artykuły nadsyłane do czasopism naukowych, w tym czasopism z listy JCR. Dodatkowo, Habilitantka w latach 2009-2018 była kierowniczką Pracowni IBM Modelowania Systemów Złożonych w Instytucie Psychologii Stosowanej UJ.

Podsumowując, moja ogólna ocena dorobku naukowego dr Krystyny Golonki jest zdecydowanie pozytywna.

Ocena osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzatorskich

Pracując w Instytucie Psychologii Stosowanej Uniwersytetu Jagiellońskiego, Habilitantka od wielu już lat prowadzi zajęcia oraz seminarium magisterskie dla studentów studiów magisterskich. Tematyka zajęć w znacznej mierze koresponduje przy tym z zainteresowaniami badawczymi dr Krystyny Golonki. Dodatkowo w ostatnim okresie Habilitantka prowadziła również zajęcia dla studentów studiów magisterskich i doktoranckich w Szkole Wyższej Psychologii Społecznej w Warszawie (dziś SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny) oraz w Wyższej Szkole Zarządzania i Bankowości w Warszawie. Opracowała, zrealizowała i koordynowała także projekt aplikacyjny (z IBM Kraków), w ramach którego odbywały się warsztaty dla studentów. Popularyzując wiedzę psychologiczną dr Krystyna Golonka prowadziła również wykłady i warsztaty otwarte (np. podczas Małopolskiej Nocy Naukowców). Uczestniczyła także w audycjach radiowych.

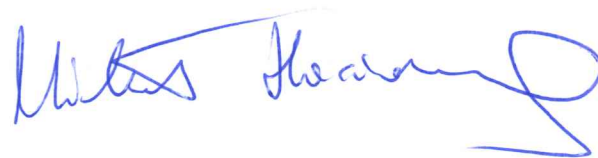
Podczas swoje pracy po uzyskaniu stopnia doktora Habilitantka wypromowała 11 magistrantów oraz wykonała 70 recenzji prac dyplomowych. Była również opiekunem praktyk w ramach modułu „Psychologiczne podstawy zarządzania zasobami ludzkimi” oraz opiekunem naukowym doktorantki z University of Florence. Dorobek dydaktyczny dr Krystyny Golonki uzupełniają ekspertyzy oraz udział w Komisji Dydaktycznej Instytutu Psychologii UJ. Uczestniczyła także w programie POWER, gdzie rozbudowywała ofertę dydaktyczną poprzez wprowadzanie nowych modułów kształcenia. Za swoją działalność dydaktyczno-organizacyjną wielokrotnie otrzymywała Nagrodę JM Rektora UJ, jak również (w 2017 r.) Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Podsumowując tę część recenzji stwierdzam, że dorobek dydaktyczno-organizacyjny oraz popularyzatorski dr Krystyny Golonki zdecydowanie spełnia kryteria Ustawy stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego.

Podsumowanie i ostateczna konkluzja

Przedstawione do oceny materiały dowodzą, że dr Krystyna Golonka posiada dużą wiedzę na temat psychofizjologicznych i psychologicznych korelatów wypalenia zawodowego. Posiada ona także kompetencje w zakresie przeprowadzania adaptacji testów psychologicznych oraz zaawansowanych metod obliczeń statystycznych. W połączeniu z dużym doświadczeniem dydaktycznym i organizacyjnym, dr Krystyna Golonka jest w mojej ocenie gotowa do pełnienia obowiązków samodzielnego pracownika nauki. W związku z ogólnie pozytywną oceną zarówno głównego osiągnięcia, jak i całości dorobku naukowego oraz osiągnięć dydaktyczno-popularyzatorskich uważam, że przesłany mi dorobek spełnia ustawowe wymogi stawiane

kandydatom do stopnia doktora habilitowanego, uznając tym samym starania dr Krystyny Golonki o nadanie jej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia za uzasadnione.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Michał Harciarek', written in a cursive style.